

Népek missziája

A Pápai Missziós Művek magazinja • XIII. évfolyam, 1. szám • 2019. Pünkösd

Ingyenes lap. Adományaikat a missziók javára köszönettel fogadjuk.

Beszélgetés Michael A. Blume SVD apostoli nunciussal

A Janvikas Társaság tevékenysége

Animátorok lelkipyakorlata

**Szent Gyermekség Műve eseményei
A keralai árvízről
Nélkülözők Háza Afrikában
Zarándoklat a Guadalupei Szűzanyához**

♦ Óceánia/Ausztrália – „A misszió: egy szív, sok hang”

„A misszió: egy szív, sok hang” – ez a címe annak a konferenciának, amit az ausztrál PMM szervez 2019 májusában. Felszólal majd Carol Zinn nővér, az észak-amerikai szerzetesnők konferenciájának koordinátora és Paul Tighe, a kultúráért felelős pápai tanács titkára, aki a missziós munka kommunikációs technológiájának fejlődésével foglalkozik. A program továbbképzésekből, workshopokból, prezentációkból, valamint közös istentiszteletekből és imádságból áll majd. „Ez egy nemzetközi konferencia lesz, amely hangsúlyozza, hogy nekünk megkeresztelteknek a távolságok ellenére egy közös küldetésünk van: a világnak kell Krisztust ajándékoznunk” – mondja Peter Gates, a PMM helyettes elnöke. (Agenzia Fides)

♦ Afrika/Togo – Imahét a keresztények egységéért: Ökumené a családokban

„Afrikában a keresztények egysége hétköznapi valóság. A mi afrikai családjaink sokszor különböző vallású emberekből állnak, mégsem hiányzik az összetartás. A találkozó annak az egységnek a megünneplése, amit az afrikaiak megélnék családjaikban. Krisztus nem oszt meg, evangéliumának lényege abban áll, hogy Istent minden fölött szeretjük és felebarátunkat úgy szeretjük, mint önmagunkat. Az egészségtelen vallásos ideológiák osztanak meg, amiket magunkra és végül másokra is rákényszerítünk mint abszolút igazsá-

gokat. Az emberiség legnagyobb tragédiája a vallásháború, amit Isten nevében folytatunk” – mondja a misszionárius P. Zagore, és így fejezi be: „Az ökumenikus út lényege, hogy megéljük Jézus Krisztus evangéliumának igazságát. Afrikában az ökumenikus tapasztalat arra szolgál, hogy megerősítse a hitet és kövess legyen a társadalomban”. (Agenzia Fides)

♦ Amerika/Chile – 70 év alatt 2300 misszionárius pap érkezett Spanyolországból Latin-Amerikába

A misszió az egyház életében egy alapvető elem, ami idén még hangsúlyosabb lesz a rendkívüli missziós hónap ünneplése miatt. A Papi Együttműködés Műve a Spanyol Amerikáért alakulása, 1949 óta több mint 2300 papot küldött Latin-Amerikába, hogy együttműködjenek a keresztény közösségek megerősítésén. Közülük több mint 200 spanyol

egyházmegyes pap dolgozik még ma is Dél-Amerikában misszionáriusként, és van, aki 50 évnél is régebben, így hiteles tanúságot tud tenni a misszionáriusi életről. Mons. Roncaglio Pachecio, a santiagoói főegyházmegye segédpüspöke, kiemelte e rendkívüli emberek, a spanyol misszionáriusok fontosságát Latin-Amerikában, főleg Chilében. (Agenzia Fides)

Tartalom

Hírek a világmisszió életéből	2
Sebastian atya íróasztala	3
Michael August Blume svd érsek, Magyarország apostoli nunciusa	4
A szeretet követői	6
Hogyan segít jobbra tenni a világot egy házaspár?	7
A Janvikas Társaság tevékenysége	8
Jubileumi ünnepség	10
Animátorok lelkipályaképzése	12
A Szent Gyermekség Műve Országos Találkozója	13
A Szent Gyermekség Műve hírei	14
Mianmari pillanatképek egy internátusban	16
Nélkülözők Háza – Afrikában	17
Zarándoklat a Guadalupei Szűzanyához	18
Nyári tábor	20

Népek missziója

Kiadja a Pápai Missziós Művek
Főszerkesztő, felelős kiadó:
P. Benvin Sebastian Madassery svd, a PMM igazgatója
Szerkesztés és korrektúra: a PMM önkéntesei

Pápai Missziós Művek
1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.
Tel./fax: 06-1-226-4610
e-mail: pmmisszio@gmail.com
http://papaimisszio.hu

Nyomtatás: D-Plus Kft.,
Felelős vezető: Németh László ügyvezető
Budapest III. Csillaghegyi út 19-21.

Amit a kókuszfa üzent

A nagy árvíz után, amikor meglátogattam szüleimet, a házunk udvarán lévő kókuszfa alá ültem. Ránéztem, és ő így beszélt hozzám:

„Mikor kicsi voltam, sokat segítettél: öntöztél, körülástál és trágyáztál. Nem kötöttél rám teheneket, kecskét és más állatokat. Most már megnőttem, erős és terebélyes vagyok, sőt, gyümölcs is van rajtam. Élvezd a gyümölcsöket! A nagy árvíz sem tudott elmozdítani és elpusztítani engem. Mert a gyökereim mélyen bent vannak a földben. Továbbra is el tudlak látni téged a gyümölcsöimből.”

A lelki életünket ehhez a kókuszfához lehet hasonlítani. Az elején vigyáznunk kell rá és óvnunk őt. Sokat kell fáradozni elmélkedésekkel, szívből fakadó imáinkkal. Jó cselekedetekkel öntözni

is kell. Az Isteni Ige olvasásával és elmélkedéssel körülásva táplálni kell, hogy jól növekedjen. A veszélyes „állatokat” távol kell tartani, hogy ne tegyék tönkre a zsenge lelki világunkat.

Ahogy a kókuszfa sem ad gyümölcsöt pár év alatt, úgy a lelki világunk sem ad maradandó gyümölcsöt egyik napról a másikra, kell a kitartó gondozás. Évek elteltével nem tudnak egykönnyen kikezdeni bennünket a veszélyes erők. Most már lehet élvezni a gyümölcsöket.

Ne adjuk föl a lelki világunk küzdelmeit, amikor nap mint nap olyan erőkkel szembesülünk, melyek el akarnak tántorítani bennünket a küzdelemtől. Tartunk ki végig, mert aki mindvégig kitart, az elérkezik, ahogy Krisztus mondta: a győzelemhez.

P. Benvin Sebastian Madassery SVD
a Pápai Missziós Művek
magyarországi igazgatója

♦ Európa/Berlin – Don Luigi Fraccari atya küldetése

Luigi Fraccari 1909-ben született Verona közelében, 1932-ben szentelték pappá. 1944-ben érkezett Berlinbe, ahol irodát rendezett be a háború miatt ott maradt olaszok segítésére. Az internált, beteg és sebesült olaszokkal törődött. 1945-ben megbízták a Kelet-Berlinben élő olaszok lelkigondozásával. Ő volt az egyetlen hivatalosan Németországban maradt olasz pap, valamint az olasz Vöröskereszt általános küldöttje – ez volt akkoriban az egyetlen elfogadott olasz „hatóság” Berlinben. Létrehozott egy otthont, a Pius házat, olasz árva gye-

rekek, öregek és egyedülállók részére. Ehhez XII. Pius pápától kapott anyagi támogatást. Olasz szerzetesnővérek látták el a ház lakóit. Később megalapította az Olasz Katolikus Missziót, amelynek az volt a feladata, hogy a berlini olaszok részére biztosítsa a hitéletet. Az olasz katonai temető létrehozása is nevéhez fűződik. Don Luigi 2000-ben halt meg. (Stiftung Haus Pius)

♦ Ázsia/India – 20 éves a nyugat-bengáli misszió

A sarutlan kármeliták nyugat-bengáli missziója tavaly ünnepelte fennállásának 20. évfordulóját. A testvérek először 1998-ban telepedtek le Kalkuttában, ahova P. Wilfred Miranda, a dél-keralai tartomány akkori főnöke küldte őket. Nyugat-Bengálban ma 10 ház van, amelyekből három szeminárium, 23 atyával, 18 teológia- és 7 filozófiahallgatóval, valamint 6 novíciussal, 5 posztulánssal és szép számú jelölttel. Pasztorális tevékenységüket plébániákon, iskolákban,

Várjuk olvasóink véleményét

a Népek Missziója magazin cikkeiről, valamint a misszióval kapcsolatos kérdéseiket is. Üzenetet honlapunkon keresztül is lehet küldeni:

<http://papaimisszio.hu>

• pmmmisszio@gmail.com

• Pápai Missziós Művek

1223 Budapest, Jókai Mór u. 14.

• Tel.: (06-1)-226-4610

kollégiumokban és egy szabászati szakiskolában fejtik ki. „Szent Teréz anyánk és a Kármelhegyi Boldogasszony oltalma alá helyezük magunkat, hogy megtartsák bennünk a missziós buzgóság lángját” – mondja P. Johannes Gorantla általános kolostorfőnök. (Karmelita honlap/India)

Michael August Blume SVD érsek, Magyarország apostoli nunciusa

Beszélgettünk a nuncius atyával, megosztjuk gondolatait afrikai élményeiről, a misszióról, a szolidaritásról és a személyes tanúságtétel fontosságáról.

– Nuncius úr, annyi Ugandában töltött év után beszélne nekünk tapasztalatairól az ottani emberek hitéletével kapcsolatban?

– Általában az emberek hitélete nem privát ügy, nagyon is közösségi, túláradozó. Európából vagy más kultúrából jövők számára ez meglepetésszerű. Az ottaniak sokkal nyíltabban beszélnek Istenről és a vallásról. Például van egy zárándoklat Uganda Mártírjainak Napján, június 3-án. Százak és ezrek, akár milliók is mennek el a zárándoklatra. Örömteli ünnep – a hit nem olyasmi, amit az emberek titkolnak.

– Hogyan látja Magyarországot, missziós országnak tartja?

– Magyarország – mindenekelőtt maga az ország – nagyon jó benyomást tesz az emberre, amikor megérkezik, és továbbra is jó benyomást tesz rám. Ami az egyházat illeti – azokon a helyeken, ahova meghívtak –, nagy lelkesedést láttam az emberek körében. Tudom azonban, hogy a gyakorló katolikusok aránya elég alacsony, mintegy 10-15 %. Van egy nagy csoport, amelyik katolikusnak mondja magát, de az alapvető dolgokat – mint például a vasárnapi szentmise vagy katolikus házasságkötés – sem tartják meg.

Szóval ezek missziós kihívások. Igen, az egyháznak küldetése van, és nem ülhet egyszerűen az intézményekben és templomokban, nem várhat az emberekre. Ki kell mennünk hozzájuk – ahogy Ferenc pápa oly gyakran mondja. Ez nemcsak bátorságot kíván, hanem kreativitást és rátermettséget is. Az Úr parancsa erős: menjetek, tegyetek tanítványommá minden népet, menjetek, mondjátok el az Úr Örömhírét, vessétek el a magot!

– Úgy látja, hogy Európa ma kritikussabb hely az evangelizáció szempontjából, mint Afrika és Ázsia?

– Soha nem gondolkodtam erről ilyen formában; természetesen nagyon fontos az embereket segíteni abban, hogy újra felfedezzék keresztény gyökereiket, mert ha már nem él sz a hit hagyományán belül, akkor minden vallásosság lényegtelené válik. Sürgető igény van Európában, például a család kérdésében, hogy megértik-e az emberek időben a figyelemztetést, mielőtt összeomlik a társadalom. Ezért próbálunk módot találni a beszélgetésre, a meggyőzésre, megkérjük az embereket, hogy gondolkozzanak el az életükön, amelyet sokan csak munkával és szórakozással töltenek el.

– Manapság olyan tendenciát látunk, hogy a missziós országokban nő a hívek száma, míg a hagyományos katolikus országokban csökken. Mondhatjuk, hogy csak a missziós munka adhat igazi gyökeret a keresztény hitnek?

– Sokféleképpen lehet beszélni a missziós munkáról. Természetesen európai viszonylatban nem várhatjuk azt, hogy egyszerre megérkezik egy csoport misszionárius, ahogy történt ez a XIX. században – Afrikában és Ázsiában. A misszióknak különböző formákat kell felölnenie. Nekünk például olyan hűségű katolikusokra van szükségünk, akiknek megvan a kellő bölcsességük és bátorságuk ahhoz, hogy tanúskodjanak a változásról,

jukon keresztül. A tevékenységek természetesen nem korlátozódnak az anyagiak gyűjtésére és valamiféle szolidaritásra.

– Hogyan látja a „szegény özvegy” filmlérjét a misszióban?

– A XIX. és XX. században az emberek kis hozzájárulást adtak, és mégis, sok nagy dolog történt, és a misszió munkája folytatódott. Úgy gondolom, ez mára eléggé lelassult. Mégis, még mindig vannak emberek, akik adakoznak. El kell mondanunk az embereknek, mi történik a világ többi részén, és el kell magyaráznunk tapasztalatainkat az evangelizációról. Láthatjuk, hogy ez olyan helyzetekben is megtörténik, amikor üldözik az embereket a hitükért, akkor is folytatják az evangelizációt.

– Megosztaná egy tapasztalatát, ami megérintette Önt misszionáriusi élete folyamán, vagy nunciusként Ugandában?

Azt hiszem, az egyik legmeghatóbb tapasztalatom, élményem Ugandában a kirívóan szegény körülmények között megélt szolidaritás volt. Megismertem egy asszonyt, Bettyt, Kampala egyik nyomornegyedében. Ő két vagy három gyermek édesanyja, de kicsiny házában 25 további gyermek él, akikről gondoskodik. Mindennap reggel négykor kel, a városba utazik, hogy cukornádat vegyen. Darabokra vágja és eladja. Ez a bevételi forrása. Nincs más segítsége, csak ami Istentől jön, és ő erős hittel és nagy bátorsággal folytatja ezt a munkát.

– Úgy gondolja nuncius atya, hogy Isten terve volt, hogy Ön „visszajöjjön” Magyarországra?

– Nem hiszek a véletlenekben vagy a szerencsében. Minden gondviselészerű. Nos, boldog vagyok és örülök, hogy Isten visszahozott nagyszüleim és szüleim földjére. Istennek megvannak a maga útjai, ahogy a dolgokat intézi.

– A magyarországi Pápai Missziós Művek részéről mi is boldogok vagyunk, hogy Önt itt köszönthetjük. Adjon Isten jó egészséget Krisztus missziójának teljesítéséhez. Köszönöm a beszélgetést, hogy időt szánt ránk.

Az interjút készítette:
P. Benvin Sebastian SVD

amit a hit okozott az életükben. Tanúkra van szükségünk, akik sokkal jobban meggyőznek, mint bármilyen okos érvelés. Olyan emberekre van szükségünk, akik el tudják magyarázni, hogy a hitük Jézus Krisztusban változást hozott életükbe. Csak reménykedhetünk és imádkozhatunk, hogy elég „misszionárius tanítvány” legyen – ahogy Ferenc pápa mondja –, amire a keresztség által minden ember hivatott. Azt gondolom, hogy ha hittel közeledünk, akkor remélhetjük, hogy az Úr hozzáteszi a többit. Igen, ez a Szentlélek munkája, és mi nem irányíthatjuk azt, de imádkozhatunk érte.

– Most beszéljünk a Pápai Missziós Művekről. Hogyan látja a PMM szerepét az egyház missziójában?

– Alapvetően attól az országtól függ, ahol vagyunk. Egyes helyeken nagy hangsúlyt fektetnek a külföldi missziók megsegítésére. Más helyeken a laikusok szerepén van nagy hangsúly, hogy otthon tanúskodjanak az Evangéliumról. Tehát mindkettő fontos. Ha adakozunk a missziók javára anélkül, hogy ugyanakkor tanúskodnánk a hitről – ez azt jelenti, hogy valami hiányzik. Mindannyiunknak van karizmája, mindannyian meg vagyunk hívva a misszióra. A PMM az önvizsgálatra hívással segíthet személyes misszióink megtalálásában: amit az Úr konkrétan tőlem kér, tegyem meg az életemben, akár papként, akár családayaként vagy családapaként, diákként. Szükségünk van arra, hogy megkérdezzük ezt magunktól. A misszió lényeges része a mi keresztyén hivatásunknak, nem csak egy alternatíva, amit akkor csinálunk, amikor van rá időnk. Szükségünk van olyan emberekre, akik emlékeztetnek erre minket a példá-

A szeretet követői

Joe atya és Theo atya elhagyták hazáikat, hogy misszionáriusként szolgálják az embereket másik országban: Mianmarban és Ausztriában.

Pater Joe Unterberger
MISSIONAR
Wohnort: Yangon
Alter: 43

A nyugatról érkező misszionáriusokat nem látják szívesen Mianmarban. Joe atya nem látszik idegennek. Óvatosnak kell lennie, nem szabad a habitust viselnie, különben az a veszély fenyegeti, hogy elveszíti a vízumát. A 43 éves felső-ausztriai férfi azért van Mianmarban, mert erre a misszióra érzi magát hivatottnak. „Nagyon erősen éreztem Isten hívását és egy éven át vizsgálgattam azt magamban” – meséli a ferences szerzetes. Sokan tanácsolták, hogy Ausztriában dolgozzon misszionáriusként. „Egy év leteltével éreztem meg, hogy mennem kell”.

2016-ban karácsony előtt érkezett meg Yangonba. Ismerkedik az országgal és annak népével. Különösen nagy kihívás a burmai nyelv a sajátos írásjeleivel. „Célom az, hogy burmai nyelven gyóntathassak” – mondja Joe atya. „Szinte semmi könyv nincs burmai nyelven Szent Ferencről. Ez is feladatunk nekünk, fiatal testvéreknek, hogy az ő történetét sok emberrel megismertessük. Ez az álmom.”

Joe atya tele van ötletekkel és történetekkel. Ismerőse, Jennifer, egy nap eladta az összes ékszerét édesanyja életmentő szívműtétje miatt. Joe atya átvállalta a költségek egy részét. Az embernek Istentől kapott végtelen értéke van, ez bátorító tanulság számára, és ezt szeretné továbbadni az embereknek.

(Joe Unterberger atya)

Theodore Mbargát mindenki egyszerűen Theo-nak hívja; megfontolt misszionárius. Sokan azt gondolják, hogy ha valaki kívülről jön, téríteni akar. Ő nem szeretné, hogy rá így tekintsenek. Nyolc évvel ezelőtt érkezett Kamerunból Ausztriába, hogy megismerje a „régiegyházat”, de mindenekelőtt az embereket, akikből ez áll. Ausztria a fiatal pap számára a magasan fejlett kultúrát jelentette magas életszínvonallal, kényelmes hétköznappal és jelentős teológusokkal. „Azonban azt láttam, hogy az itt élő emberek szegények. Nehéz nekik örömet okozni, hiszen már mindenük megvan” – ecseteli első benyomásait.

A bécsi plébánián káplánként kezdetben hivatalnoknak érezte magát.

„Bementem a templomba, megtartottam a szentmisét, ezzel vége volt” – ez nagy különbség hazájával szemben, ahol Isten és a pap fontos szerepet játszanak a hívek hétköznapi életében. „Ha mondjuk egy gyermek letesz egy fontos vizsgát, a család szentmisében ad hálát Istennek” – meséli Theo. Keresztény imacsoportokban találkozott végre fiatal családokkal, akikkel hitbeli kérdésekről is tud beszélgetni.

Az osztrák egyházban tetszik neki a papok és hívek közötti közvetlenebb kapcsolat. A ministránsok is, akiket jelenlegi plébániáján oktat, csak Theo-nak szólítják. Kamerunban ez szokatlán dolog. „Itt nem csak pap vagyok, hanem a testvérük is lehetek” – mondja a fiatal káplán. Még két évig marad Ausztriában. Doktorátusának megszerzése után visszatér Kamerunba. Misszionáriusi tapasztalatait – hogy milyen fontos a közösség – tovább akarja adni. „Azt gondolom, minél gazdagabb valaki, annál inkább gondolja, hogy nincs szüksége más emberekre. Ám egyedül nem lehet boldog az ember” – erről Theo meg van győződve. Az a vágya, hogy az emberek készségesen figyeljenek egymásra, hogy beszéljenek egymással a hitükről, és a kívülállókat is szívesen fogadják a plébániáikon.

(Theodore Mbarga atya)

Forrás:
allewelt November/Dezember 2018

Theodore Mbarga
MISSIONAR
Wohnort: Baden bei Wien
Alter: 38

Hogyan segít jobbra tenni a világot egy házaspár?

Tavaly nyáron az osztrák Pápai Missziós Művek utazást szervezett Tanzániába. Ezen részt vett egy nyugdíjas házaspár is, akiket különleges vonzalom köt a kelet-afrikai országhoz.

Anni és Ferdinand Brandstetter valóban megélik a felebaráti szeretetet és a missziós lelkeséget. Nemrég meglátogattak Tanzániában néhány támogatott projektet. A házaspárt egészen különleges kapcsolat fűzi ehhez az országhoz, amely egyike a világ 20 legszegényebb országának. Az ottani emberekkel szuahéli nyelven beszélnek.

Ötven évvel ezelőtt mindketten ott dolgoztak, mint fejlesztési szakemberek. Anni nőkkkel, gyerekekkel és fiatalokkal foglalkozott, Ferdinand pedig, aki építőmérnök, főleg hidakat épített. „Akkoriban fiatalok voltunk és valami jót akartunk tenni. Azért jöttünk ide, hogy megfogjuk a dolog végét és segítsünk. Hihetetlen, hogy milyen hálásak az emberek minden kis segítségért, és milyen boldogok a nehéz életkörülményeik ellenére” – meséli a 75 éves Anni szemlélatomást meghatottan. Férje, Ferdinand hozzáteszi: „Igen, rám is mély benyomást tett, és egy életre belém vésődött. Amikor majdnem 50 évvel ezelőtt hidakat építettem itt, megtanultam, milyen kevés kell a boldogsághoz. Mi Ausztriában gyakran nagyobb házat akarunk építeni, mint amekkora a szomszédé. De ez nem teszi az embert boldoggá.”

Anni és Ferdinand tanzániai munkájuk során ismerkedtek meg és szerettek egymásba. Ausztriába való visszatérésük után 1974-ben házasodtak össze. Így emlékeznek: „Összeköt minket az evangélium és a felebarátaink iránti szeretet. Keresztényként igyekszünk továbbadni az Örömhírt. Ha ez sikerül, nagy lépést tettünk előre.”

Ezzel nincs egyedül a Brandstetter házaspár. A Pápai Missziós Művek, mely az egyik legnagyobb segélyszervezet, 1922 óta nyújt támogatást a világ 120 országában. Ezer és ezer segítővel, Ferenc pápa támogatásával működik a növekvő világ-egyház és a helyi egyházak erősítéséért.

Tanzániában is aktív az osztrák Pápai Missziós Művek. Vanak képzési projektek hátrányos helyzetű családok gyermekeinek, és védőprogramok albínó emberek számára, akiket itt különösen üldöznek. Utazásuk során egy albínó gyermekek részére létesített sajátos iskolát látogattak meg. „Mély benyomást tett ránk, milyen elkötelezettséggel dolgoznak ott az emberek” – mondja Anni.

Anni és Ferdinand saját tapasztalatból tudják, hogy milyen fontosak ezek a segítő projektek: „Ha mi mint keresztények beállunk segítőként a helyszínen, vagy adományokat adunk a PMM javára, akkor nemcsak a világgal teszünk jót, hanem saját magunkkal is. Csak a felebaráti szeretet és az evangélium örömhíre tesz az embert valóban boldoggá!”

Fordította: Szabó Bernadett
(Forrás: allewelt Jänner/Februar 2019)

A Janvikas Társaság tevékenysége

Az előző számban leírtuk, hogy a 2019. évi missziós projektünk keretében a Janvikas Társaság szegénymentő programját támogatjuk. Most folytatjuk az ismertetést erről a sajátos és jelentős programról.

A Janvikas Társaság civil szervezet Indore-ban, Közép-Indiában. Tevékenysége az Isteni Ige Társasága közép-indiai provinciája kezdeményezésére indult. A Janvikas a hátrányos helyzetben lévő és kiközösített emberekért dolgozik, akiket megfosztanak attól a joguktól, hogy méltóságteljes és felelős állampolgárok lehessenek, csak azért, mert iskolázatlanok és szegények. Különös figyelmet szentel a szervezetlen munkásoknak, hulladékgyűjtő asszonyoknak és gyermekeknek, munkanélküli fiataloknak és menekülteknek.

Koushalya Bai-t, egy indore-i hulladékgyűjtőt meghívtak a Hulladékgyűjtő Világszövetség konferenciájára, amelyet 2018. év végén tartottak, hogy képviselje India hulladékgyűjtőit. Koushalya megosztotta a munkanélkülivé vált hulladékgyűjtők helyzetét. Ez számos, szemetet átvevő kisvállalkozás megszűnéséhez is vezetett, és kihatott az újrahasznosítás egész láncolatára, az újrahasznosító iparra.

Koushalya véleménye az, hogy egy integrált szemetgazdálkodást kellene létrehozni, hogy az a hulladékgyűjtőket szervezetbe tömörítse, mivel ők a szilárd-szemet gazdálkodás specialistái. Minden hulladékgyűjtőnek fizetést kell kapnia a helyi kormányzattól, amelynek dolgozik. Szociális biztonsági intézkedéseket kell biztosítani számukra, amíg ők a szervezetlen munkások kategóriájába tartoznak. Komoly konfliktushelyzet alakult ki számos területen az utcai hulladékgyűjtők és a szemétkisvárosok helyen élő munkások között, a helyi önkormányzatok nem képesek a problémát megoldani.

Ez a szomorú sorsa a hulladékgyűjtőknek, akik tisztán tartják a városunkat a hulladékgyűjtés piszkos munkájával. Sokat köszönhetünk nekik, mivel a műveletlen és piszkos emberek még ma is eltakarítják a piszkot, amit részben a „művelt” emberek csinálnak.

Azt kívánom, és imádkozom azért, hogy minden hulladékgyűjtő kiáltása megnyissa a hatóságok fülét és szemét, hogy meglássák könnyeiket, küzdelmüket és a nehézségeket, melyeken keresztül kell, hogy biztosítsák a megélhetésüket. Nekik is van joguk a tisztességes élethez.

Az alábbiakban néhány speciális programot mutatunk be.

A város nyomornegyedeiből érkezett fiatalok megünnepelték a Nemzeti Ifjúsági Napot Swami Vivekananda hindu szerzetes tiszteletére, aki jó példa mindannyiunknak. A fiatalok bátorítást kaptak, hogy kövessék Vivekananda példáját, bízzanak képességeikben, ugyanakkor legyenek óvatosak a közösségi média visszaéléseivel kapcsolatban. A fiatalok számos kulturális programmal készültek: táncal, énekkel, tréfás jelenetekkel. Díjakat osztottak ki a különböző nyomornegyedek közti versenyek – futball, krikett, vita és beszéd – győzteseinek.

A Janvikas-ban szerveznek önvédelmi képzést a nyomornegyedekből

származó fiatal lányok számára. Az AIDS Világnapját 2018 december elsején tartották meg a fiatalok. A Fiatalok Klubjának kiképzett tagjai utcai előadásokat rendeztek Indore különböző részein, hogy informálják az embereket az AIDS-ről.

A szükséges tanszerek hiánya a gyermekeket gyermekmunkásokká tette. A Janvikas „áthidaló tanfolyam” minta-központokat működtet Indore és Bhopal különböző nyomornegyedeiben a gyermekmunka megelőzése céljából. Ezeken keresztül a dolgozó gyermekeket és a szemétszedők kallódó tanulóit felkészítik az év végi vizsgákra, tanulási képességeiknek és

koruknak megfelelően. Évente több mint 750 ilyen gyermek részesül alap-oktatásban és kerül vissza az oktatás főáramába.

A Janvikas Gyermekparlamenteket állított fel 14 különböző nyomornegyedben, hogy így fejlesszék a gyermekekben a vezetői képességeket, valamint hogy kifejlődjön felelősségérzetük a társadalomért, amelyben élnek.

A Gyermeknapot is megünnepezték a Janvikas-ban azokkal a gyermekekkel, akiket felvettek a Társaság oktatási központjaiba. Ők a szemétszedők és háztartási alkalmazottak lemaradó gyermekei. Pamidi ezredes a Gazdál-

kodási Intézettől köszöntötte a gyermekeket és bátorította őket, hogy folytassák a tanulást, mivel ők a nemzet jövője. A napot színes kulturális műsorok töltötték ki, amiket a nyomornegyedbeli gyermekek adtak elő.

Segítve a nők és fiatalok továbbképzését, a Janvikas szakmai gyakorlatokat biztosít a következő szakmákban: szabász, kozmetikus, hivatalsegéd, hegesztő, anyagmegmunkáló, ács, villanyszerelő és gépkocsivezető, valamint angol nyelvtanfolyamokat biztosít. Évente több mint 500 nőt és fiatalot oktatnak és foglalkoztatnak.

Százhusz diák kapott már eddig bizonyítványt, miután befejezték a három hónapos kiképzést szabázzatban, informatikában és villanyszerelésben. 90 százalékuknak már van munkája. Egy új papírzacskó-készítő egységet is felavattak a Janvikas-ban, ami munkát fog adni a szemétszedő nőknek. Egy cég veszi meg és forgalmazza a nők által készített papírzacskókat. Ez egy szerény lépés a nők részéről a „mondj nemet a műanyag zacskókra” kampány és az újrahasznosítás reklámozása felé.

Végül a Janvikas létrehozott egy szabászati üzemet készruháknak és táskák varrására, ahol speciális gépekkel szabás-varrás képzéseket adnak rongyszedőnőknek, hogy olyan munkák elvégzésére legyenek képesek, amelyek a piac keresletével találkoznak.

Fr. Roy Thomas SVD igazgató
Janvikas Society;
Indore, India

„Kis imával, kis áldozattal,
gyermekék segítenek gyermekeknek.”

Tisztelettel és szeretettel meghívjuk Önt és családját
a Szent Gyermekség Műve 10 éves jubileumi ünnepségére!

Időpont: 2019. szeptember 21.

Helyszín: Szent István Bazilika és az Országház Felsőházi terme

A jubileumi ünnepség fővédnöke: **Dr. Áder János** köztársasági elnök

Délelőtti program:

9 órától gyülekezés

10 órától

Snell György püspök, a Bazilika plébánosa köszöntője

Dr. Kiss-Rigó László,

az MKPK misszióért felelős püspökének köszöntője

Mgr. Michael August Blume svd, apostoli nuncius köszöntője

Benvin Sebastian svd atya,

a Pápai Missziós Művek igazgatójának beszámolója

11.15 Ünnepi szentmise, főcelebráns:

Dr. Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek

Ebédszünet

Délutáni program:

14 órától az Országház megtekintése

16.30 **Dr. Kövér László** házelnök köszöntője *(felkérés alatt)*

16.45 Ima országunkért és a vezetőiért

17.00 Zárzó (**Dr. Kiss-Rigó László** MKPK misszióért felelős püspöke)

Animátorok lelkipyakorlata

A Szent Arnold Lelkipyakorlatos Házban 2019. január 4-6. között került megrendezésre szokásos éves animátortalálkozóánk lelkipyakorlat keretében.

Az ország különböző településeiről érkező csoportvezetők vettek részt a lelkipyakorlaton. A hétvégi lelki program szentmisével és szentségimádással kezdődött. A péntek este témája az „otthon-érzés” volt. Sebastian atya egy indiai turistacsoport magyarországi történetén keresztül mutatta be, mennyire fontos, hogy valaki otthon érezze magát egy közösségben. A csoport egyik fiatal tagja súlyos beteg lett, és rögtön kórházba vitték. Az édesanyja egész nap a szállodában várakozott, mert közös nyelv hiányában csak azt tudta, hogy a fiát elvitte a mentő. A csoportból valaki ismerte Sebastian atyát és segítségét kérte, aki megtudta, hogy a fiút melyik kórházban kell keresni, és anyanyelvükön elmondta az édesanyjának. Az anyuka rögtön megnyugodott és bizakodó lett. Tanulsága: az ember idegen helyen nem tud olyan könnyen tájékozódni. Ezért fontos, hogy a missziós munkánk kapcsán előbb mindig az egyénre figyeljünk, mielőbb teremtsük meg a fizikai és a lelki „otthon-érzést”.

Szombaton három fontos témakört gondoltunk át:

- Jézus a kinyilatkoztatás csúcsa
- Az ürességet csak Krisztus tölti be
- Az Egyház szeretete

Az első két kérdést a bűnbeeséstől Jézus feltámadásáig értelmeztük. Ádám és Éva a tiltott gyümölcs elfogyasztásával elvesztette Istennel a kapcsolatát.

Az ember sorsa a jó és rossz közti folyamatos küzdelemmel folytatódott. Nemzedékről-nemzedékre jelen volt az igaz Isten utáni vágy, amire Isten Lelke kinyilatkoztatások által válaszolt. Az ember továbbra sem tapasztalta meg a tökéletes isten-kapcsolatot, korlátozott látásmódja miatt. Jézus Krisztus adott igazi választ a Lélek ürességére, aki a Lélek által testesült meg. Azt mondjuk, hogy Jézus Krisztus a kinyilatkoztatás csúcspontja, az Ő áldozata és feltámadása adta vissza az örök életet. Az Eucharisztiaiban ennek az áldozatnak az emlékét ünnepeljük, és a szentség vétele által újra és újra megtapasztaljuk a Vele való egységet.

Beszéltünk arról is, hogy hogyan alakul az élet Istennel vagy Isten nélkül. A témát egy sajátos mozaikszavas példával ábrázoltuk, melyben az ABC első öt betűje alapján elmélkedtünk. Alfa a kezdet; Birth a születés; Christ a Krisztus; Death a halál; Eternal life az örök élet; Fire a tűz. Ha Isten és hit nélkül élünk, akkor kihagyunk minden második betűt és marad: **A B C D E F** a születés, a halál és a tűz/pokol. Ha viszont hiszünk Istennel, a kezdetben, és a születésünk után Krisztussal élünk, a halálunk után az örök élet következik és nem az örök tűz.

Szeressük az Egyházat! Sebastian atya a szemlélődő imára, elmélkedésre, Isten szavának meghallásának és megszívlelésének fontosságára hívta fel a figyel-

műnkét: „Akkor tudjuk igazán szeretni az Egyházat, ha csendben meghallgatjuk, mit mond a Lélek Isten Igéje által, és a szívünkkel befogadjuk azt.”

Ebéd után a gyakorlati tervezés következett, elkezdtük az idei év programjainak megtervezését. Ez az év két nagy eseményt is tartogat számunkra. A Szent Gyermekség Műve közösségének 10 éves jubileumát ünnepeljük, valamint a Ferenc pápa által rendkívüli missziós hónapnak nyilvánított idei októbert. Ez utóbbi tervezett programjairól már írtunk a Magazin előző számában. E mellett a nyári tábor szervezésébe is nagy erővel belekezdünk.

Estére Sebastian atya meglepetést készített: nagy örömeinkre az apostoli nunciust, Michael August Blume SVD atyát köszönthettük körünkben, aki mesélt nekünk korábbi, ugandai missziós küldetésének szép élményeiről, nehéz tapasztalatairól, és kérdéseinkre is válaszolt. Az elhangzott történetek mélyen megérintettek bennünket. Együtt láttuk a missziós küldetésünk célját, kihívásait, örömeit és fájdalmait egy-egy életpélda kapcsán. Gyarapodtunk tudásban és lelkesedésben is. Egyik animátorunk, Szabó Bernát Sándorné Nyíregyházáról, így írt a találkozásról:

„A nuncius atya a maga közvetlenségével és kedvességével mindnyájunkat lenyűgözött. Beleégték a lelkünkbe gondolatai, melyeket megosztott velünk ugandai tapasztalatairól. Buzdítása, kedves és biztató szavai mélyen érintettek bennünket”.

Bágya János

A Szent Gyermekség Műve Országos Találkozója

A Budapest-Gazdagréti Szent Angyalok templomában 2018. szeptember 22-én kilencedik alkalommal jöttünk össze az ország különböző pontjairól.

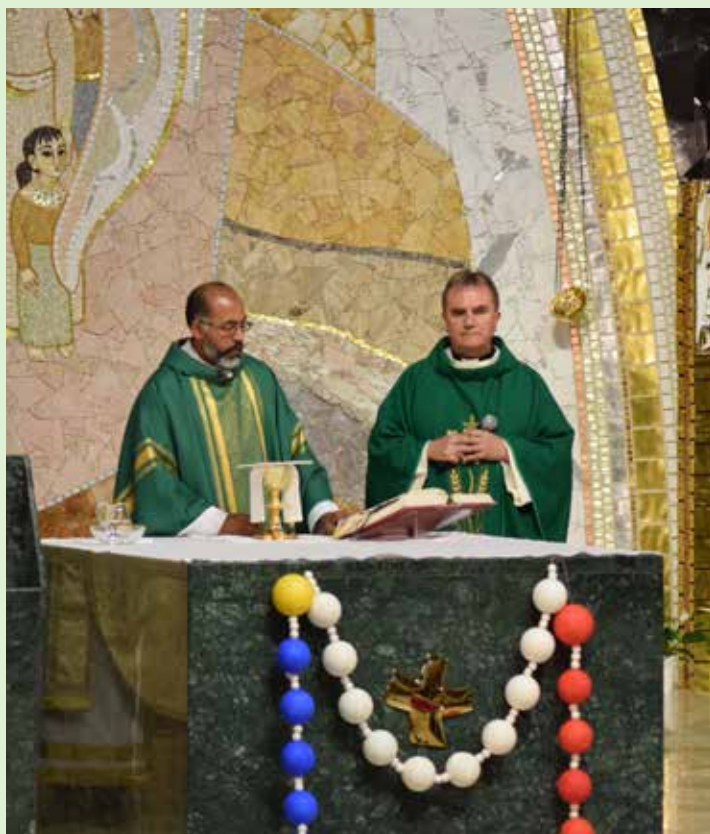
Az országos találkozón kétszáz gyermek és kísérőik vettek részt: Sárospatakról, Encsről, Nyíregyházáról, Hódmezővásárhelyről, Balatonlelléről, Dombóvárról, Szekszárdról, Pásztórról, Nagybárányból, Vecsésről és Fótról érkeztek a kis csapatok, akiket a házigazda plébános, Szederkényi Károly atya tárt karokkal fogadott.

A zenés dicsőítés, ráhangolódás után a szentmisét P. Benven Sebastian SVD atya, a Pápai Missziós Művek igazgatója mutatta be. A homíliát Kovács Csaba görögkatolikus iskolalelkész atya tartotta. A magvetőről szóló példabeszédből kiindulva magyarázta el a gyermekeknek, hogy akik másokat szolgálnak, azok cselekszik az Igét, és ahogy a példabeszéd is mondja, bő termést hoznak. „Istent csak az embertársainkon keresztül szolgálhatjuk.” A prédikáció után pedig Sebastian atya 13 gyermek missziós fogadalmát áldotta meg, akik e napon váltak a Missziós Gyermekek Társaságának tagjaivá. A szentmisén Borika Zsolt és a fóti gitáros énekkel szolgált.

A szentmisét követően a nyíregyházi görögkatolikus Szent Gyermekség csoport egy rövid, Szent Miklós kevésbé ismert csodájáról szóló színdarabot mutatott be. Ezután Sebastian atya beszélt az indiai Kerala államban augusztusban történt természeti katasztrófáról. Fényképes-videós bemutatójában láthattuk az árvíz pusztítását, az emberek sorsát, akiknek minden vagyonát elsodorta az ár. Köszönetet is mondott mindazoknak, akik imában és adományban gyors segítséget, baráti jobbot nyújtottak.

Az együttlét öröme a nemrég hazánkba érkezett apostoli nuncius, Michael August Blume SVD látogatása tetőzte be, aki rövid bemutatkozása után egy gyerekekről szóló ugandai történetet mesélt. A történetet csendben hallgatták a gyermekek, majd izgatott kíváncsisággal álltak hosszú sorba, hogy feltehessék kérdéseiket. Blume atya örömmel adott választ minden kis kérdésre. Egy tized rózsafüzér közös elimádkozása és a nuncius atya áldása zárta ezt a szép napot.

Bágya János

A Szent Gyermekség Műve hírei

Missziós gyermekeink a tanév során éltek meg legaktívabban a missziós lelkületet. A közösség nem csak megtartó, hanem motiváló erő is. Híreinkben a sárospataki missziós hét változatos programjairól adunk hírt, ahol közös imák, szolgálatok, színdarab-bemutató és lelki beszélgetések váltották egymást. Az eseményről a résztvevők számolnak be röviden. Olvashatunk még a főtí missziósok szentmise szolgálatáról, ahol a gyermekek és szülők együtt vettek részt. Végezetül elutazunk Sebastian atyával Keralába, ahol tavaly nagyon nagy árvíz pusztított, és ahova a jólelkű magyar testvérek sok adományt küldtek.

Missziós hét Sárospatakon

A Szent Erzsébet Katolikus Általános Iskolában missziós hetet tartottunk. Jelmondata: „Imádkoznunk kell, nem csak magunkért, hanem a világért.” Október a missziók hónapja, ebben a hónapban a katolikus egyház az egész világon a missziókért imádkozik. A missziós héten napindító rövid elmélkedésekkel és egy tized rózsafüzér elimádkozásával indultak napjaink. Imádkoztunk az evangélium terjesztőiért, a misszionáriusokért, papokért és a szerzetesekért. A hét zárásaként az iskolában működő missziós csoport Jézus missziós parancsát jelenítette meg, melyet a sárospataki Bazilikában is bemutatnak az egyházközség híveinek. Jelmondata: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.” (Mk 16,15) A missziós előadás szereplői így emlékeznek:

Első alkalommal vettem részt missziós előadásban. Teréz anyja szerepét játszottam. Jó érzés volt, és örömmel töltött el, hogy az iskola közössége, majd a templomban a hívek előtt is előadtuk a jelenetet. Ezáltal megmutathattam Teréz anyja missziós munkáját és életét, a gyermekek, öregek, betegek iránti gondoskodó felebaráti szeretetét.

Stumpf Boglárka, 5. osztály

Ebben az előadásban én a gazdag ember szerepét játszottam, aki elmesélte, hogy miként veszítette el mindenét egy betegség miatt. Teréz anyja nővérei ápolták, gyógyítottak. Belegondoltam, hogy ez bárkivel megtörténhet, de ha van hite, az még a legnehezebb időszakot is segít átvészelni.

Borbíró Tamás, 5. osztály

Ezen a napon a Bazilikában a szentmisén mindketten az oltárszolgálatunkat ajánlottuk fel a missziókért. Az oltár közeliségében éreztük a felnőttek szeretetét, szívünket öröm és melegség töltötte el.

Lisóczki Balázs, 4. és Sasi Krisztián, 5. osztály

Az egyik reggelen Jacek atya domonkos rendi szerzetes is ellátogatott hozzánk. Ő már több mint 20 éve él Magyarországon. A vele való találkozás nagy élmény volt, mert a hivatásáról, a missziós munka szépségéről és nehézségeiről is mesélt nekünk. Együtt imádkozott velünk, ami tovább erősítette bennünk a missziós lelkületet.

Török József és Butkai Gergely, 7. osztály

Missziós szolgálat a vasárnapi szentmisén – Fót

Közeleg a magyarországi Szent Gyermekség Műve fennállásának 10. évfordulója. Itt Fóton erre készülve az elsőpénteki találkozók mellett egyéb közös megmozdulásaink is vannak. Február 17-én vasárnap missziós gyermekek és szülők szolgáltak a szentmisén. Mindenki kapott feladatot. Voltak,

akik felolvastak vagy ministráltak, mások a felajánlás jelképes tárgyait vitték körmenetben az oltárhoz. A körmenet imái a közösség, a család és a papi hivatások értékéről szóltak. Mindenki talált benne olyan gondolatot, ami a szívét megérintette. A hívek közül többen könnyekig meghatódtak. Különösen szép szentmise volt, talán jobban is figyeltünk az olvasmányokra, a gondolatgazdag prédikációra.

A szentmise után adományt gyűjtöttünk, az adományozókat pedig megajándékoztuk egy tálca süteménnyel, amit előző nap a szülők, gyermekek, hívek sütöttek-csomagoltak buzgón, szeretettel. Engem, és remélem mindnyájunkat feltöltött az élmény, és újult erővel, mennyei kincsekkel gazdagodva jöhettünk haza.

Sógrik Judit

A keralai árvízről

Az árvíz után jártam Indiában, hogy Keralában személyesen megnézzem a helyzetet. A hegyvidéken fekvő Idukki megyében volt a legtöbb földcsuszamlás, ami földeket, házakat és életeket sodort el. 176 családnak segített a verbita rend telkeket vásárolni, ahol már elkezdtek az építkezést. Az egyházmegye vezetősége közreműködésével kiválasztot-

tunk 50 családot, akik majd megkapják tőlünk a segítséget, hogy a háztartási eszközöket meg tudják venni, ha egyszer megépül a házuk. Köszönöm minden testvérnek az árvízkárosultak megsegítésére nyitott számlákra küldött gyors és önzetlen segítséget – szívből járultatok hozzá ehhez az üggyhöz. Isten áldása legyen rajtatok! Továbbra is hordozzuk őket imáinkban!

P. Benvin Sebastian SVD

Mianmari pillanatképek egy internátusban

A katolikus egyház Mianmarban internátusokat építtetett, hogy a falusi gyermekek iskolába járhasanak, és ezzel megalapozhassák jövőjüket.

A felkelő nap fényében egy egyszerű ház földszintjén 37 kisleány gyűlik össze a reggeli imádsághoz. Most már a 6-14 éves fiúk hangja is hallatszik a szomszédos házból. A gyermekek az év legnagyobb részében együtt laknak, játszanak, imádkoznak és tanulnak. De mindenekelőtt együtt járnak iskolába. Ez Mianmarban nem magától értetődő dolog.

Az iskolalátogatási kötelezettség ellenére sok gyermek nem járhat iskolába. „A falunkban a fiatalok fele nem tud sem olvasni, sem írni” – mondja Thomas Kyang Ying atya. Ő vezeti az internátust, amelyben 56 gyermek lakik. A Karen nevű népcsoporthoz tartoznak és többségükben keresztények. Pár órányira Yangontól, a milliós nagyvárostól, nincsenek iskolák. Internátus nélkül órákig kellene a tanulóknak gyalogolniuk az iskoláig.

A katolikus egyháznak köszönhetik, amely az országban több internátust épített, hogy a gyermekek egy kis faluból mégis járhasanak iskolába. Itt egész éven át lakhatnak, kapnak enni és a közeli iskolába küldik őket.

Internátusok és nyári táborok jelentik gyakran az egyetlen lehetőséget arra, hogy a gyermekek iskolázását megoldják. Azonban nem mindig könnyű a

szülőket meggyőzni az iskolai képzés szükségességéről. „Néhány szülőnek nem fontos az, hogy gyermekét iskolába küldje. Maguk mellett akarják tartani őket, mert a földeken és a háztartásban szükség van minden kézre” – mondja Thomas atya. A szülőknél kevesebb mint tíz százaléka járt iskolába. A falu 600 lakója közül csak hárman végezték el a felső tagozatot.

Azokat a családokat, amelyek nem tudják megengedni maguknak a mindössze havi három dollárt internátusra, arra kéri, hogy élelmiszer formájában járuljanak hozzá az iskola működéséhez. Ha erre sem képesek, az egyház segít. Ez arra ösztönözheti a szülőket, hogy ide küldjék gyermekeiket. A tizenkét éves Saw Chrit családjából egyedül ő jár iskolába. Két nővére a háztartásban segít és anyjukkal együtt a babföldeken dolgozik. A középiskola után nem akar a mezőgazdaságban dolgozni, szerelő akar lenni.

„A fiúkat gyakran korábban kiveszik az iskolából, mert tizenkét évesen már nagy segítséget jelentenek a munkákban a földeken, vagy elmehetnek egyedül az erdőbe fát szerezni a faszén előállításához” – mondja Thomas atya. A faszén eladják az út szélén, és így járulnak hozzá a család bevételeihez.

Négy tanító és a Szent Pál Misszionáriusai Rend három tagja foglalkozik a kis internátuslakókkal. Éjjel-nappal rendelkezésükre állnak, segítenek nekik a házi feladatokban, együtt imádkoznak velük és külön angolórát adnak nekik.

Mi Nge első osztályos kora óta él itt az internátusban. Mindenekelőtt a napi két imaórát szereti. „Akkor minden olyan szép nyugodt” – nevet a tizenhárom éves kislány. „A gyermekeknek nálunk nagyon rendeseknek kell lenniük, mert egy olyan házban, ahol sok ember lakik, a rend valóban fontos. De azt is meg akarjuk nekik tanítani, hogyan lehetnek jó keresztények, hogy ott legyenek a másik számára és segítsenek egymásnak” – mondja az internátus vezetője.

A fiúk és lányok faházai mellett vannak a telepen mosdóhelyiségek, egy kis óvoda, konyha és egy többcélú, nagyobb terem, ahol sokat játszhatnak. „Itt az internátusban nagyon szeretnek lenni” – mosolyog szerényen Sar Phew. Ha a szünetben otthon van, mindennap vizet kell hordania és főznie az egész családra. A fiútestvére a két vízibivalyt őrzi ezalatt.

„Gyermekeinknek mintegy fele elvesztette egyik szülőjét. Más esetekben, ha a szülők elválnak és újra megházasodnak, akkor az első házasságból származó gyermekeket hozzánk küldik. Sok szétszakadt család van. Megpróbálunk a gyermekeknek stabilitást adni és megmutatjuk nekik, hogy bennünk bízhatnak. Az internátusban azt kell tudniuk, ami otthon gyakran nem lehetséges: egyszerűen gyermeknek lenni” – mondja Thomas atya komolyan.

Fordította:

Szabó Bernadett

(allewelt November/Dezember 2018)

Nélkülözők Háza – Afrikában

A Nélkülözők Háza – angol neve: In Need Home – egy civilszervezet, amely Uganda fővárosában, Kampalában jött létre árva és sérült gyermekek, fiatalok és nők gondozása, védelme céljából, és hogy lehetőségeket biztosítsanak nekik jövőjük építéséhez.

Az alábbiakban a szervezet alapítója és igazgatója, Anny Ngoga Bwengye beszél a projektről, missziójáról. „Fontosnak tartjuk, hogy javítsuk a családjaink életfeltételeit. Szervezetünk a nyomornegyedekben élők felzárkóztatására koncentrálna, különösképpen a nőkre, akik a legnagyobb felelősséget vállalják a családjukért. A célcsoportok: a gyermekek, a fiatalok és a nők. Kiemelt figyelmet a gyermekek kapnak, akik révén válik a szolgáltatások szélesebb köre elérhetővé az egész család számára.”

Az In Need Home projektje olyan világot szeretne megteremteni, amelyben a gyermekek boldogságban élnek: ahol nem szegények, ahol minden gyermek megfelelő oktatásban részesül; ahol azok a gyermekek is, akik a világ hátrányos részén születtek, fizikailag, mentálisan és érzelmileg egészségesek lehetnek, hogy meg tudják valósítani céljaikat az életben. Ezt a látomást szeretnénk valósággá változtatni.

A szervezet teljeskörűen kezeli a gyermekek jogainak kérdését. Küldetése: a legsebezhetőbb és a társadalom szélére sodródott gyermekek életének javítása, számukra olyan környezet kialakítása, amely támogatja és védi őket, hogy képesek legyenek életüket kibontakoztatni.

Anny írta a szervezet honlapjára: „Kampalának 10 nyomornegyede van, Namuwongo a legrosszabb; párás, mivel a Viktória-tó mocsaras területén fekszik. Itt nincsenek kertek, nagy

a szegénység és az éhezés, ezért mindent megteszünk az itt élőkért. Eleinte csak a gyermekek ételmezésével kezdtem foglalkozni, de később a nevelést is hozzá kellett vennem. Hús nagyon ritkán kerül az asztalra, csak ha kapok egy kis támogatást, akkor adok nekik rizzsel és banánnal együtt. Egy gyermek naponta háromszor étkezik. Minden nap ötven gyermeket etetek, de szünidőben van, hogy száz főt is. A Pápai Missziós Művek 2018 őszén támogatást küldött a szervezet számára, hogy ételmet vegyünk az éhező gyermekeknek. Erről láthatnak képeket.”

Fordította: **Szabó Bernadett**

(Forrás: a szervezet honlapja, Anny Ngoga Bwengye igazgató)

Zarándoklat a Guadalupei Szűzanyához

A Szűzanya mindenkor hívja, várja gyermekeit, még a világ túlsó végéből is.

Ezt a hívást hallották meg azok, akik Magyarország számos részéről összegyűltek, hogy részt vegyenek ezen a hosszú úton, Mexikóba, Égi Édesanyánkhöz. Mielőtt a kegyhelyre érkezünk, felkerestük az ország nevezetességeit, megismertük a mexikói történelemmel is.

Az 1500-as években a mexikói partokon a mayák és aztékok számára soha nem látott emberek jelentek meg, a spanyol hódítók, és egy új világot kezdtek építeni. Terjeszteni kezdték a keresztény kultúrát. Hamarosan voltak őslakosok, akik elfogadták Jézus Krisztus tanítását.

1531. december 9-én Guadalupeban, a Teotihuacani napisten piramisához közeli Tepeyac dombon egy keresztény hitre tért indián fiúnak, Juan Diegonak megjelent a Szűzanya, arcának indián vonásai voltak. Elmondta neki, hogy ő Jézus Krisztus édesanyja, az indiánokat gyermekeinek tekinti és az ő édesanyjuk is. Kérte, hogy építsenek templomot ezen a helyen. A spanyol püspök jelet kért. Három nap múlva a Szűzanya megadta a jelet: bár tél volt, rózsákat küldött a püspöknek, melyeket Juan Diego a köpenyében vitt el. Mikor átadta a virágokat, a köpenyén belül a Szűzanya életnagyságú képe volt látható.

Az indiánköpenyen megjelent kép a lehajtott fejű, imára kulcsolt kezű, dicsfénnel övezett, félholdon álló Szűzet ábrázolja. A jelenés helyén épült fel a Miasszonyunk-bazilika, ahol Diego köpenyét – tilmáját – őrzik. A máig épen maradt, a kegyképpel ékesített ruhadarabot a zarándokok milliói látogatják

évente. A zarándokok jelentős része indián, akik ma is követik hűségesen és szeretettel a Szűzanya hívását. Ma Mexikó védőszentje a Szűzanya – a mexikói nép nyelvén: Lupita.

Minden út, amely életre visz, nehéz, kényelem nélküli és áldozatot kíván. Talán ezért mondta Jézus, hogy az út Hozzá szűk és keskeny, de a vége örömteli. Ez a zarándoklat a mexikói Mária-kegyhelyre sem volt könnyű. Ha ez az út a résztvevőket hozzásegítette, hogy közelebb kerüljenek Jézus Édesanyjához, akkor megérte a sok fáradság. A levegőben vannak porszemek, amelyek szabad szemmel nem láthatók. De ha rájuk esik a napfény, akkor láthatóvá válnak. Számomra valami ilyesmi volt ez a zarándoklat. Talán most már jobban látok.

Benvin Sebastian Madassery SVD

Zarándokaink közül néhányan megosztották szép és mély gondolataikat:

A zarándokok egy szerzetesi közösséggel egy mexikói faluban.

Félelemmel vegyes öröm vibrál bennem, ahogy a kép felé közelítek. Találkozom a Szűzanyával! Elmondom neki, mennyire vártam ezt a találkozást. Kérem, hogy segítsen bennünket, mert sok a szenvedés. Ráállok a mozgójárdára, és szememet a 10 méter magasban levő képre szegezem. Eltűnik tér és idő. Még csak nem is imádkozom. Csak boldog vagyok, hogy ott lehetek. Azután újra meg újra visszamegyek! Azután még sokszor. Az öröm izgalma azóta is él bennem, a szívem környékén, és azt kérem, maradjon ez most már velem: „Én a te anyád vagyok.”

Zalka Katalin

Erzsi: Azt az arcot kerestem. Szívműtétem után leállt a légzésem, már három hete gép lélegeztetett, amikor ágyam végén megjelent a Szűzanya és az Ő kérésére újra élni akartam. A guadalupai templomban hat órát töltöttem imádsággal, elmélkedéssel. A Szűzanya megint szól: „Miért keresel, hiszen itt vagyok a szívedben, és ha megint rászorulsz, a köntösömmel takarlak be”.

Gyula: Azért jöttem ide, hogy köszönetet mondjak Szűz Máriának, hogy imáimat meghallgatta és háromszor visszaadta a feleségemet. Betegségei óta minden reggel és este imádkozom egy tizedet a rózsafüzérből, mert így tudom megköszönni ezt a három ajándékot. Ebben erősített meg a zarándoklat is.

Hidegkúti Erzsébet és Gyula

A kegyképen és a templomokon túl sokkal többet jelent az a sok millió indián, aki ma is követi a Szűzanya hívását. Egy indiánnak jelent meg, indián arcvonásokkal. Hívását egyre többen követték és kezdték Őt tisztelni és szeretni. Ez a szeretet máig látható a templomban. Megható tapasztalat volt utazásunk egyik egész napját Guadalupeben tölteni. Lehetőségünk nyílt az elcsendesedésre, a hálaadásra, a belső töltekezésre: szentmisék, szentségimádás. Más volt itt imádkozni barátainkért, papjainkért és beteg testvéreinkért. Külön kéréseinket rábíztuk a Szűzanyára, és nagyon bízunk benne, hogy amikor Ő jónak látja, megadja a válaszokat.

Keve Andrea és Tibor

Zarándokként utazni a Guadalupei Szűzanyához – az Ő szemével látni! Nincsenek elvárásaim, engedem, hogy a hely lelkülete megérintsen. Mások élete, hitvallása által tanít az Isten. Hálával gondolok a találkozásokra, Dilip és Sebastian atyák szervező munkájára, zarándoktársaimra úton Isten felé. A visszaúton Jézusnak e szavai kísérték: “A szegényeknek hirdetik az evangéliumot.” (Lk 7,22) Krisztus Egyháza él! Kereszténynek lenni nem a kényelemről szól, hanem Krisztus követéséről. Guadalupei Szűzanya, légy a ma élőknek is édesanyja!

Varga Gábor atya

Taxcoban a szállodánkkal szemben állt Santa Prisca temploma. A templomot egy férfi építtette bányái hasznából. Gondoltuk, megnézzük az esti város látnivalóit. A templom ablakából fények és hívogató dallamok szivárogtak ki. A veretes templomajtón belépve jókora meglepetés ért. Akkor tömeg volt, hogy alig tudtunk bejutni. Szentségimádásba csöppentünk. Teljesen más hangulatú volt, mint az eddig megszokott szentségimádások. Muzsikával, énekkel, tánccal szinte önkívületi állapotba ringatta magát a tömeg. Valóban nehéz szavakba önteni azt az élményt, melyben részünk volt ezen az estén a szentségimádáson. Jó estét Istenünk, köszönjük, hogy Veled zártuk a napot!

Dr. Bécsi András és Judit

Az elmúlt évtizedekben minden nagy európai Mária-kegyhelyre sikerült eljutnom. Ezért igen megörültem, amikor lehetőséget kaptam, hogy elzarándokolhatok a mexikói Guadalupei Szűzanyához, és ott is hálát adhatok hivatásomért. Győri kispapként minden szombaton elmentünk a Könnyező Szűzanyához. Ezért is volt nagy öröm számomra a Guadalupei Mária-kegyhelyen való imádkozás, hálaadás. Zarándoktársaimmal a Szűzanya oltalmába ajánlottuk magunkat. Külön kegyelem volt, hogy a kegyhely egyik mellékkápolnájában szentmisét mutathattam be. Hálát adok a Szentháromság egy Istennek, a Guadalupei Szűzanyának és a lehetőségért Sebastian atyának, valamint zarándok testvéreimnek imáikért. Köszönöm!

Harangozó Vilmos atya

Szent Gyermekség Műve nyári tábor Pécssett 2019. július 10-14.

Jelmondatunk:
„Krisztus szeretete
sürget minket”
(2Kor 5,14)

Részvételi hozzájárulás 15.000 Ft / fő

Anyagi nehézségek miatt senki ne maradjon otthon! Kérjük, aki teheti, támogassa a missziós gyermekek táborát.

SZÁLLÁS: kollégiumban

PROGRAM: előadások, lelki beszélgetések, kézműves foglalkozások, játékok, kirándulás

JELENTKEZÉS, bővebb információ 2019.05.30-ig a Missziós Gyermekcsoport kísérőjénél:

Név: _____ Tel.: _____